Pisarakirje

Lokakuu 2011

Että löytyisi turva

Odotettu lokakuu tuli ja Moskovan viranomaiset antoivat kirjallisen vastauksen vankila-anomuksiimme. Sopimusta ei voida solmia ulkomaalaisten kanssa. Suullisesti avattiin takaportti. Sopimusosapuolen tulisi olla Venäjällä rekisteröity yhdistys. Tällä hetkellä selvitellään, mitä tämä käytännössä voisi tarkoittaa. Näin Pietarin alueen vankiloissa käyminen jäi edelleenkin epävarmaan tulevaisuuteen, kuten jo kahden vuoden ajan on ollut. Viimeisen vuoden aikana on kuitenkin vierailtu Murmanskin vankiloissa ja tänä syksynä on toteutettu avaus Viron vankiloihin; tästä jäljempänä tarkemmin.

Pietarin alueella on työllemme edelleen runsaasti kohteita: Ensinnäkin lapset, jotka vammaisuuden tai perhe-elämän rikkinäisyyden vuoksi ovat erilaisissa laitoksissa. Ulkoinen turva kantaa osan matkaa, mutta elämäneväiksi tarvitaan tietoisuus Taivaallisen Isän kannattavista käsivarsista. Samalla tavalla asunnottomien keskuksessa ja huumevieroitus-kodeissa rakennetaan elämää uudelle, vakaalle pohjalle. Hoitolaitokseen hylätyt vanhukset kaipaavat lohdutuksen ja toivon sanaa. Useat näistä laitoksista tarvitsevat kipeästi myös aineellista tukea. Rukoilettehan kanssamme johdatusta kohteiden valintaan ja avointa sydäntä ihmisten kohtaamisessa.

- Eeva Halme -

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus ..... sivu 1
Pisarakasvo Raili Ketola ..... sivu 2
Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 2
Pisara elävää vettä Heli Karjunen..... sivu 3

Matkaraportit:
Pietari 2. - 4.9. ..... sivut 3-4
Viron vankilat 23. - 25.9. ..... sivut 5-6
Pietari Karjala 14. - 16.10. ..... sivut 6-8
Pietari 21.- 23.10. ..... sivut 9-12

Miestenkodin miehet ovat tehneet kovasti töitä parakkiasunnon kuntoonsaattamiseksi. Etualalla kaivuutöissä kodin johtaja Andrei Peshkov.

Pisarakasvo Raili Ketola

Raili Ketola

Raili on eläkkeellä niin emännän kuin pyhäkoulusihteerin tehtävistä. Aviomies Pekan lisäksi perheeseen kuuluu viisi lasta ja 13 lastenlasta. Kuopus Jukka on jo muutaman kerran osallistunut draamaryhmän ja morsiamensakin kanssa Pisaran matkoille.

Pisaran työ kävi Railille tutuksi naisten rukouspiirissä. Ensimmäisenä Ketoloilta lähti pietarinmatkalle peräkärry, mutta kun lehmistä vuonna 1999 luovuttiin, saattoi isäntäväkikin istahtaa autoon.
Ensimmäinen matka oli sävähdyttävä. Juuri ennen sitä Raili oli ollut seurakunnan varhaisnuorten leirillä. Kolpinon poikavankilassa tilaisuuteen virtasi nyt hänen silmiensä eteen samankokoisia, etupäässä kiltinnäköisiä poikia. Mieleen nousi huuto: ”Mitä nuo lapset tekevät täällä? Ei heidän kuuluisi vielä olla vankilassa.” Pyhäkoulutyö ja seurakunnan lapsityö yleensäkin sai uutta näkökulmaa; miten tärkeätä onkaan opettaa lapsille Jumalan Sanaa.

Vuosikymmenen puolivälissä toimintaan tuli katkos Pekka Ketolan sairastumisen vuoksi. Nyt Raili on täysillä taas mukana Pekan avustuksella. Vihdin ryhmän matkat alkavat heidän navetanvintistään, joka eläinten rehusta vapauduttuaan alkoi kohta täyttyä Pisaran lähtevästä ja myös lajiteltavasta tavarasta. Raili kokee varsinaiseksi tehtäväkentäkseen tavarahuollon ja sen eteenpäin toimittamisen. Erityismaininnan ansaitsevat Mannerheimin Lastensuojeluliiton kirpputorit, joiden ylijäämätavarasta on mm. tehty kymmeniä äitiysavustuspusseja mm. Toksovan sairaalaan. Matkoilla lahjoituksiin perustuva ruokahuolto lankeaa Railille. Vuoden verran Raili on myös toiminut Pisaran sihteerin tehtävässä.

”Jumala on monta kertaa sanassaan puhunut minulle avustamisesta. Olen huomannut sen, että Paavali merkittävän julistustyönsä ohessa huolehti myös puutteessa olevien avustamisesta,” sanoo Raili ja kertoo pari esimerkkiä:
Erään suuren tavarakuorman viemisen jälkeen tämä toiminta sai syvemmänkin merkityksen seuraavan päivän sanasta: ”Sillä tämä avustamispalvelus ei ainoastaan poista pyhien puutteita, vaan käy vielä hedelmällisemmäksi Jumalalle annettujen monien kiitosten kautta” 2. Kor. 9:12 (Vanha käännös, jossa uutta voimakkaammin sanottu).
Toisella kerralla juuri matkan alla tuli seuraava jae: ”Heidän köyhiään meidän vain tuli muistaa” Gal. 9-10.

Raililta kuulin jo vuosikymmeniä sitten hänen mottonsa, jonka hän vuorostaan oli nuorena saanut eräältä työnantajaltaan: ”Työ, joka ansaitsee tulla tehdyksi, ansaitsee tulla tehdyksi kunnolla”. Tämä toteutuu Railin toiminnassa, sen voivat kaikki läheiset todistaa!

- Eeva Halme -

Rukous- ja kiitosaiheet

- Kiitos uusista pisaralaisista ja uusista käyntikohteista
- Kiitos ilosta ja innostuneisuudesta, jota tämä työ antaa tekijöilleen
- Tulevien matkojen onnistuminen
- Andrein viisumi- ym asioiden järjestyminen
- Sergei Odronobin terveys
- Jotta osaisimme kuulla ja nähdä Herran tahdon toimissamme
- Miestenkodin ja narkomaanikotien asuinolojen paraneminen
- Narkomaanikodeista liian aikaisin poislähteneiden puolesta
- Popovkan narkomaanikodin miesten terveys
- Kiitos kaikista yhteistyökumppaneista

Pisara elävää vettä

Jumalan suunnitelmat

Viime viikkoina olen miettinyt niitä esteitä joita olen omaan elämääni asettanut. Muutamia vuosia sitten opiskelin eräällä raamattuopistolla ja siellä mietimme omaa kutsua. Itse mietin mahdollisuuksiani oman itseni kautta. En suinkaan ajatellut Jumalan valtasuuruutta ja hänen mahdollisuuksiaan. Yksitellen pistin sivuun Jumalan tehtäviä ja ajattelin vahvasti, että voin työskennellä vain kotimaassa, tehdä täällä evankeliumin työtä, sillä eihän minulla ole kielitaitoa. En voi tai edes halua lähteä kotimaan kamaralta pois, sillä tavalla suljin lähetystyön ulkomailla sydämestäni. Kuitenkin muutama vuosi sitten tarjoutui mahdollisuus lähteä erään ryhmän kanssa Venäjälle. Kävin pari kertaa siellä ja aloin ymmärtää, että kielitaitoni ei ole este. Olin kuitenkin edelleen sitä mieltä, että kutsuni on vain Suomessa.

Erään kerran Jumala alkoi puhuttelemaan minua rukouksessa. Hän kysyi haluanko antautua hänen palvelukseensa ja olenko valmis luopumaan niistä esteitä ja ehdoista joita olen itselleni asettanut? Hän avasi Raamatun lehdiltä minulle kertomuksen Gideonista. Siellä Jumala kutsui Gideonia sotaurhokseen. Hän ei ollut uskoa korviaan, vaan sanoi Jumalalle kuinka hänen sukunsa on heikoin koko Manasessa ja hän vähäisin isänsä perheestä. Hän alkoi luetella esteitä ja katsoi itseään ihmissilmin. Uskon, että Jumala haluaa tänä päivänä sanoa myös meille, Hänen omilleen ”sinä sotaurhoni” ja lähettää meidät matkaan. Jumala antoi hänelle armossaan merkkejä taivaasta, kun Gideon niitä epäuskossaan pyysi. Lopulta Gideon kävi taisteluita Jumalan voimalla ja antautui Hänen käyttöönsä. Hän todella haluaa, että me antaudumme Hänen työhönsä ilman ehtoja ja uskallamme luottaa johdatukseen jonka, Hän on omilleen luvannut.

Tänään tiedän, että Jumalalle ei mikään ole mahdotonta ja olen kiitollinen näistä uusista matkoista Venäjälle ja Viroon. Nyt tiedän, että haluan tehdä lähetystyötä myös ulkomailla ja olen uskaltanut sanoa: ”Isä lähetä minut”. Yhteinen kieli tulkin välityksellä mutta ennen kaikkea yhteinen kieli Pyhän Hengen kautta on upeaa ja ihmeellistä. Matkojen aikana on saanut kokea miten antaessaan saa. Uskon, että elämämme monilla alueilla Jeesus haluaa ilmestyä meille ja rohkaista meitä ottamaan niitä askelia joita emme itse uskaltaisi ottaa. Hän todella haluaa kantaa meitä arjessamme ilojemme ja surujemme keskellä. Hän haluaa rohkaista meitä heittäytymään pois omilta mukavuusvyöhykkeiltämme, Hänen mahdollisuuksiinsa. Hän haluaa antaa rohkeutta ja voimaa, ei inhimillistä viisautta vaan Hänen viisuttaan. Raamatun avulla saamme päivittäin elävää ravintoa joka on kauas kantoista. Hän antaa sanassaan lupauksia jotka saamme omistaa itsellemme ja läheisillemme. Rukouksen siivin saamme taistella toinen toistemme ja yhteisen työmme puolesta.

Ollaan rohkeita ja lujia Hänessä!
Siunattua syksyä!

- Heli Karjunen -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä **2. - 4.9.** Pietari

Matkalla oli mukana Pekka Vauromaa, Eeva Halme, Jari Hiekkanen, Jukka Ketola, Laura Hovila, Juho Oksanen, Elisa Pursiainen ja Tarja Kauppinen sekä muusikko Sergei Odnorob, Andrei Spiridenko ja tulkkimme Liisa Lankinen ja Valentina Mitroskina.

Lähdimme matkaan perjantaina 2. syyskuuta. Päivä oli kauniin syksyisen aurinkoinen ja olin erittäin innoissani, sillä olin ensimmäistä kertaa lähdössä hyväntekeväisyysmatkalle. Minut oli pyydetty mukaan draamaryhmä Missionin jäsenenä. Aluksi hieman jännitti, miten ensikertalaisena selviäisin, mutta hyvin nopeasti sulauduin iloiseen joukkoon. Kukaan ei yrittänyt pelotella minua, vaikka olin valmistautunut kuulemaan kauhujuttuja, joilla uusia tulokkaita yleensä pelotellaan. Menomatkan huipennus olivat kuitenkin Jukan ja Lauran kihlajaiset, jotka vietimme autossa tien pientareella. Meillä oli limsaa, kakkua ja Raamatun sana. Mitä muuta kihlajaisilta voisi toivoa?

Kihlapari Laura ja Jukka

Matkaraportti

Vihdin ryhmä **2. - 4.9.** Pietari

Majapaikkaamme Pisaran asunnolle saavuimme ennen puolta yötä. Kaikki pihatien reunukset olivat täynnä autoja ja nostankin hattua kuskeillemme Tarjalle ja Pekalle, jotka luovivat kahdeksanpaikkaisen tila-auton peräkärryineen oikean talon eteen kolhimatta yhden yhtä parkkeerattua autoa.

Lauantaiaamuna käynnistimme McDonald's-kyrillisin kirjaimin -bongaus- kilpailun takapenkkiläisten kesken. Aamun ensimmäinen kohteemme oli **Gerdinin poikakoti.** Yleisönämme oli parisenkymmentä arviolta perus-kouluikäistä poikaa. Olin erittäin hermostunut ennen ensimmäistä draamaamme, jossa minulle oli annettu vastuullinen rooli. Esitys meni kuitenkin hyvin ja onnistuimme kuulemma koskettamaan ihmisiä. Draamojen lisäksi laulettiin venäjänkielisiä lauluja sekä pidettiin muutama puhe, jotka tulkkimme käänsi pojille venäjäksi. Puheet olivat tarinan muodossa, mikä osoitti minusta onnistunutta kuulijakunnan huomioimista.

Yhteisen ohjelman jälkeen jaoimme tuliaisemme ja yritimme parhaamme mukaan jutella poikien kanssa. Tunsimme muutamat helpoimmat fraasit, mutta kielimuuri oli silti hyvin korkea ja sanoja käyttökelpoisempaa olikin käsillä elehtiminen. Itse turhauduin siinä määrin kommunikaation vaikeuteen, että päätin aloittaa venäjänkielen opinnot, kunhan saan tilaa lukujärjestykseeni.

Poikakodilta lähdettyämme vietimme lounastauon Liisa-tulkkimme luona. Ruokaa oli yllin kyllin ja lattiamatto osoittautui oivaksi patjaksi pienelle päivälevolle.

Tauon jälkeen tarkoituksenamme oli suunnata **Uzt Ishoran narkomaanikotiin**. Olimme liikenteessä kahdella autolla, sillä Suomesta tulleen joukkomme jatkoksi oli liittynyt muutama paikallinen yhteyshenkilö. Pian huomasimme, että autokuntien välillä oli hienoinen näkemysero matkareitistä. Ajelimme jonkin aikaa kahdeksankaistaista moottoritietä edestakaisin, mutta lopulta pääsimme pienen mutkan kautta kohteeseen numero kaksi.

Narkomaanikodissa meillä oli yleisöä pienen betoniseinäisen huoneen täydeltä. Ohjelmassa oli jälleen pari draamaa ja puheita. Muistan erityisesti Pekan hienon omakohtaisen puheen. Tunnelma oli verraton: jokaisella kuulijalla oli edessään Raamattu ja tilaisuus päättyi yhteiseen piiriin ja Isä meidän rukoukseen venäjäksi.

Päivän viimeinen vierailukohde oli **miestenkoti** vankilasta vapautuneille miehille, joille ei ollut paikkaa, minne mennä. Miestenkoti oli vastikään muuttanut nykyiselle paikalleen ja talon rakennus ja pihan muokkaus olivatkin vielä kesken. Tarjoiluissa ei kuitenkaan säästelty. Istuimme kaikki pitkän pöydän ääreen ja meille tarjottiin teetä sekä pientä suolaista ja makeaa purtavaa.

Keskustelimme ensin yleisesti pitkän pöydän ääressä ja sitten esitimme sydändraaman, joka videoitiin. Innostuimme myös draamaryhmän kanssa esittämään lauluja Elämän siiville -laulukirjasta. Etenkin Evankeliumi sai tunnelman nousemaan. Lisäksi lauloimme yhteislauluja suomeksi ja venäjäksi ja eräs venäläismies kertoi oman pelastustarinansa. Se oli koskettavaa kuultavaa.

Lopuksi saimme vapaasti keskustella miesten kanssa. Juttelin erään vähän suomea osaavan miehen kanssa siitä, miten hän oli oppinut suomea. Eihän kommunikaatio ihan sujuvaa ollut, mutta vaikeissa tilanteissa nokkeluus pääsee esiin. Käytimme suomea ja englantia sekaisin, viitoimme ja teepussit toimivat demonstraatiovälineinä. Yhtä kaikki toivoin kovasti osaavani venäjää edes hiukan paremmin.

Sunnuntaiaamuna pääsimme lähtemään melkein aikataulun mukaisesti. Viimeinen määränpäämme ennen paluuta koti-Suomeen oli **Nazijan traumaattisten lasten koti**. Vaikka kohteita ei saisi arvottaa, niin viimeinen oli paras kaikista. Aluksi meille tarjottiin venäläiseen tapaan teetä, sitten oli yhteinen ohjelma ja lopuksi pelasimme lasten kanssa jalkapalloa läheisellä niityllä. Lapset juoksivat uskomattoman vikkelästi polvenkorkuisessa heinikossa. Lapset selvästi ilahtuivat vierailustamme ja olikin hieman surullista lähteä. Yksi poika kulki automme perässä portille asti.

Paluumatka oli pitkä ja matkustajat selvästi uupuneita, mikä ilmeni kenellä torkkumisena kenellä ylivilkkautena. Lounaaksi olimme syöneet lihakeittoa ojanpientareella, minkä jälkeen olimme pieniä pysähdyksiä lukuun ottamatta ajaneet tauotta Suomen puolelle asti. Pääsimme turvallisesti kotiin puolen yön paikkeilla. Viikonloppu oli antoisa ja toivon joskus vielä pääseväni uudelleen vastaavalle matkalle.

- Elisa Pursiainen -

Matkalla mukana
Matkalla olivat mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Heli Karjunen Lahdesta, Paula ja Timo Granqvist, Marianne Jämsä ja Piret Kalajainen Kouvolasta. Tallinnasta mukaamme liittyi Antti-Pekka Mustonen.

Harkun vankila, miehet
Perjantai-iltana ajoimme Tallinnan lähellä olevaan Harkun vankilaan. Kuulimme, että siellä on n. 60 miestä ja n. 200 naista. Luterilaisen kirkon vankilapappi Reet Eru otti siellä meidät vastaan ja vei jo Venäjältä tuttujen muodollisuuksien kautta sisälle.

Reet esitteli meille tiloja ja myös oman työhuoneensa, jossa oli työpiste ja tietokoneet kahdelle työntekijälle. Viron vankiloissa eri kirkkokuntien työntekijät saavat toimia, niin täälläkin käy Reetin lisäksi myös muita pappeja. Hän sanoi, että lauantaina meitä tulee illalla vastaanottamaan metodistikirkon pappi Andrei Spasetski. Ulkona huomio kiinnittyi oransseihin haalareihin pukeutuneisiin naisiin, tuli tunne, että olemme Quantanamon vankilassa. Meille kerrottiin, että alaikäiset joutuvat pukeutumaan näihin asuihin.

Reet ohjasi meidät kokoushuoneeseen, jota käytetään hengellisiin tilaisuuksiin. Meitä tuli kuulemaan kaksitoista miestä, pääosin vanhempia miehiä. Esittelimme itsemme ryhmämme ja kuulimme, että ei täällä ole käynyt tänä vuonna ketään suomalaisia. Reet kertoi, että joskus käy vierailijoita puhumassa, mutta harvat tulevat uudelleen. Reet kertoi myös, että on saanut aloittaa vankilassa päihderyhmän AA-periaatteella, jossa on vahva hengellinen ulottuvuus. Ryhmä aloitti kolmella osallistujalla, mutta nyt mukana on jo kahdeksantoista vankia.

Ryhmällämme ei ollut muusikkoa mukana, mutta yhdessä lauloimme kuitenkin yhden laulun. Eräs miehistä soitti hyvin sähköurkuja, joten lauloimme myös virolaisesta virsikirjasta. Timo kertoi omasta uskoon tulostaan ja elämänsä antamisesta Jeesukselle suomalaisessa vankilassa, Heli taustastaan päihteiden ja perheväkivallan keskellä ja siitä, miten hän on eheytynyt Jumalan avulla työskentelemään päihdekuntoutujien parissa. Paula puhui Jumalan rakkaudesta vankeja kohtaan, Marianne kuuliaisuudesta Jumalan seuraamisessa ja Tuula pietarilaisen juutalaisen miehen kohtalon kautta Raamatun lupausten voimassaolosta tänäänkin. Piret tulkkasi meitä loistavasti venäjäksi, sillä alussa oli todettu, että kaikki ymmärtävät venäjää, joten tulkkausta kahdelle kielelle ei tarvittu. (Antti-Pekka totesi jälkeenpäin omaan humoristiseen tyyliinsä, että tämähän on poliittisesti vähän arveluttavaa näin virolaisessa vankilassa.)

Miehet kuuntelivat meitä keskittyneesti ja osallistuivat lauluihin. Osa heistä oli hyvin kosketettuja silmiä pyyhkien. Yksi miehistä pyysi rukousta puolestaan ja yksi kertoi merkillisen tarinan. Hän oli ollut nuorempana Neuvostoliiton aikana Siperiassa ja joutunut palokunnan kanssa sammuttamaan metsäpaloa. Äkkiä metsästä oli tullut suuri Amurintiikeri ja kaikki muut pakenivat autoihin. Tämä mies mietti, että Jumala on säätänyt hänen päiviensä määrän eikä lähtenyt pakoon. Hän alkoi rauhallisesti jutella tiikerille, että ei tee tälle pahaa, vaan on sammuttamassa sen metsää. Tiikerilläkin on kuuma, mutta hän ei voi suihkuttaa sen päälle mutta se voisi mennä läheisen joen mutkaan viilentämään itseään. Tiikeri oli nyökännyt kolme kertaa ja lähtenyt joelle. Tästä tarinasta ja sen todenperäisyydestä riitti meille puhuttavaa jälkeenpäin.

Meille jäi tunne, että olimme olleet oikeaan aikaan oikeassa paikassa näiden miesten luona. Reet toivotti meidät tervetulleiksi uudelleen.

Virun vankila
Lauantaina jouduimme lähtemään aikaisin, sillä olimme luvanneet olla Virun vankilassa Jõhvissa jo kello 8.30 ja matkaa oli n. 160 kilometriä. Matka ei tuntunut pitkältä, sillä Antti-Pekka kertoi meille paljon Viron elämästä ja historiasta. Tuntui siltä, että kun hän on avoin ja tiedonjanoinen, hän tietää asioista enemmin kuin moni virolainen.

Virun vankila on moderni uusi vankila lähes tuhannelle vangille ja avovankila, jossa on nyt 75 miestä. Vangit ovat pääosin miehiä, joukossa myös alaikäisiä. Tutkintavangeissa on myös naisia. Niin Harkussa kuin täälläkin kaikki virkailijat olivat asiallisen ystävällisiä. Meitä oli vastaanottamassa vankilan luterilainen pappi Jaanus Klaas, hänkin kertoi, että täällä ei ole tänä vuonna käynyt muita suomalaisia ryhmiä.

Vangeille pidettiin kaksi eri tilaisuutta, sillä ryhmiä ei haluttu samaan tilaan yhtä aikaa. Ensimmäisessä tilaisuudessa oli kolmetoista miestä, jotka kuuntelivat meitä todella intensiivisesti. Jaanus Klaas kertoi, että vankilassa on myös uudestisyntyneitä uskovia vankeja, jotka puhuvat sanomaa myös muille. Tämä välittyi meille kuulijoista.

Toisessa ryhmässä oli 23 miestä, ryhmänä levottomampi, mutta kuitenkin sanomamme välittyi. Keskustelua syntyi molempien ryhmien kanssa ja joidenkin puolesta rukoiltiin. Eräs miehistä valitti sitä, että hänet oli siirretty tänne suomalaisesta vankilasta. Suomessa tuomiosta olisi selvinnyt puolella, mutta täällä sen joutuu kärsimään kokonaan. Hän myös valitti Virun vankilan ankaraa henkeä. Täällä vangit ovat selleissään ja tarkan valvonnan alaisia, kun taas esim. Harkun vankila on lähinnä leirityyppinen, missä vangit saavat liikkua tietyssä määrin vapaasti. Tännekin Jaanus Klaas toivotti meidät tervetulleiksi uudelleen.

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä **23. – 25.9.** Viron vankiloihin

Harkun vankila, naiset
Itä-Virosta ajoimme takaisin Tallinnaan, missä meillä oli vielä illalla tilaisuus Harkun vankilan naisille. Nyt meitä oli vastaanottamassa metodistipappi Andrei Spasetski, joka puhui vain venäjää. Täällä kaikki naiset eivät osanneet venäjää, joten Piret tulkkasi rauhalliseen tyyliinsä ensin viroksi, sitten venäjäksi.

Kokoushuoneeseen kertyi viisitoista eri ikäistä naista, jotka kuuntelivat meitä hyvin. Erityisesti Helin kokemukset huumemaailmasta koskettivat naisia, sillä se oli monien syy täällä oloon. Helin esimerkki ja todistuksemme Raamatun pohjalta kertoivat heille kuitenkin sen, että muutos on mahdollista, Jumalalle kukaan ei ole toivoton tapaus. Heitä kosketti myös Helin avoin kertomus siitä, kuinka hänen vanhimmat poikansa ovat nyt huumeiden käyttäjiä, toinen on ollut vankilassa ja toinen sinne joutumassa. Meitä kaikkia kosketti hänen luottamuksensa siihen, että pojat vielä kokevat muutoksen sillä he ovat nähneet, miten Jeesus muutti Helin.

Naisten kanssa syntyi paljon keskusteluja ja joidenkin puolesta rukoiltiin. Eräs kertoi, että hänen äitinsä on huumeiden käyttäjä ja kolme veljeä on jo kuollut, yksi alkoholiin, toinen huumeisiin. Toinen nainen kertoi, että hänen miehensä oli ollut venäläinen rikollispomo, joka tapettiin ja hän jäi yksin kolmen lapsen kanssa, jotka on nyt otettu huostaan ja äidillä oli suuri huoli lapsistaan. Eräs nainen kertoi asuneensa Espoossa, mutta ei ollut löytänyt sieltä seurakuntaa. Hänelläkin oli kuusivuotias lapsi nyt lastenkodissa ja siksi huoli hänestä. Yksi naisista kertoi, että eivät saa vankilassa vitamiineja ja jos sukulaiset niitä lähettävät, eivät saa niitä itselleen.

Kun Andrei saattoi meitä ulos, eräs naisista huusi hänelle: Kerro heille, että tulevat VARMASTI uudelleen!

Asunnolle päästyämme kiitimme näistä kohteista ja rukoilimme tapaamiemme vankien puolesta. Meillä oli tunne, että Herra on avannut meille uuden tehtäväkentän. Sovimme, että lokakuussa menemme Viipuriin, Pietariin ja Kirvuun, mutta marraskuussa haluaisimme tulla uudelleen Viron vankiloihin, myös Tartoon, jos mahdollista. Pietarin vankiloiden tilanne ratkennee syksyn aikana. Rukoillaan yhdessä sekä Viron että Venäjän kohteiden puolesta.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä **14. – 16.10.2011** Pietari ja Karjala

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen ja Susanna Järvinen Espoosta, Arja Parttimaa ja Pekka Vauromaa Vihdistä. Tulkkeina toimivat Hilma Gutzan ja Liisa Lankinen Pietarista.

Kompastelua tullissa
Olimme sopineet baptistien edustajien tapaamisesta Viipurin Kristillisessä keskuksessa klo 12, joten lähtö Vihdistä tapahtui jo viideltä. Tullista selvisimme muuten helposti, mutta kun olimme nousemassa autoon, kompastuin johonkin, en tiedä mihin. En ehtinyt laittaa edes käsiä eteen, vaan kaaduin maahan aivan naamalleni. Kuulin vain, kun Susanna huusi hädissään: ”Tuula, menikö sulta vintti pimiäks?” Tämä kommentti olisi minua naurattanut, mutta siellä rähmälläni ollessani piti vain äkkiä selvittää, mitä minulle oli sattunut. Onneksi ei ollut mennyt vintti pimeäksi, mutta otsassa ja nenässä oli ruhjeita, polviinkin vähän sattui, mutta kun muut kiskoivat minut ylös, olin kiitollinen siitä, että ei ollut käynyt pahemmin. Otsa putsattiin ja nenään laitettiin puuteria, joten ei muuta kuin matkaan!

Narkomaanikoti Viipurissa
Olimme jo pitkään olleet yhteydessä baptisteihin, joilla on useita kristillisiä narkomaanikoteja eri puolilla Venäjää. Olimme sopineet, että saisimme perjantaina vierailla ensimmäisen kerran Viipurin lähellä olevassa narkomaanikodissa joten ajoimme suoraan Viipurin Kristilliseen keskukseen. Siellä meitä odotti keskuksen vetäjä Erik. Noudimme Hilman rautatieasemalta ja ostimme ruokatarvikkeita tuliaisiksi.

Narkomaanikoti sijaitsee n. 30 km päässä Viipurista ja käsittää miesten talon ja naisten talon. Molemmissa

oli tällä kertaa viisi asukasta, mutta kumpaankin mahtuisi 25 asukasta. Pidimme Erikin johdolla yhteisen tilaisuuden, missä lauloimme, jaoimme yhteistä uskoamme ja kuulimme asukkaiden kertomuksia elämästään. Joillain oli takana pitkiäkin huumeidenkäyttö vuosia.
Yksi naisista kertoi, että hänellä oli ollut hyvä perhe, mutta oli käyttänyt huumeita 15 vuoden ajan. Ensin oli ollut hauskaa, mutta sitten alkoivat vaikeudet ja ”huumehelvetti”, myös ystävät jättivät. Onnellisena hän kertoi, että on täällä löytänyt Jeesuksen ja saanut uuden elämän. Hän on ollut täällä kahdeksan kuukautta, kaksi on vielä jäljellä. Jatkossa hän haluaisi auttaa muita kaltaisiaan.

Tänne kristillisen avun piiriin ovat usein ohjanneet joko vanhemmat tai joku ystävistä. Syvä kiitollisuus tuntui nousevan kaikkien puheista, kiitollisuus uskon löytymisestä ja vahvistumisesta sekä aineista kuiville pääsystä. Keskuksen periaate on, että ensimmäiset kaksi kuukautta käytetään vierottamiseen. Sen jälkeen on kymmenen kuukauden jakso, jolloin annetaan hengellistä opetusta Raamatun pohjalta; mitä on synti ja miten Jumala haluaa meidän elävän. Jos joku haluaa lähteä kesken pois, hän voi tehdä sen kolmenpäivän jälkeen. Näiden kolmen päivän aikana kaikissa baptistien narkomaanikodeissa rukoillaan tämän henkilön puolesta. Jotkut myös palaavat tänne uudelleen vahvistumaan hengellisesti.

Naisten narkomaanikodin pihassa varaudutaan tulevaan talveen pilkkomalla puita

Kodin seinällä oli Norjan lippu, sillä keskus saa rahallista ja aineellista tukea norjalaisilta. Syksyllä he saavatkin yleensä bussilastillisen vieraita Norjasta. Taloutta auttaa myös se, että osa miehistä tekee erilaisia töitä lähistöllä asuville. Ruoka- ja vaateapua keskus ottaa meiltäkin mielellään vastaan. Erik toivottikin meidät lämpimästi tervetulleiksi jatkossakin.

Naisten ja Miesten narkomaanikodin johtajat

Ennen pois lähtöä meille tarjottiin maittava lounas; keittoa ja pyttipannua. Saimme myös tutustua naisten kotiin, joka oli siisti, äskettäin remontoitu. Ongelmana oli lämmityslaitteen puuttuva osa, jota ei oltu saatu Viipurista, Pekka lupasi etsiä sitä Suomesta. Ulkona meitä kohtasi melkoinen näky, kun kaksi naista sahasi puun rungoista pölkkyjä ja toinen pari halkoi niitä isolla kirveellä. Ei siis pelkkää hengen ravintoa vaan vastapainoksi myös vahvaa ruumiillista työtä.

Rukoillaan näiden miesten ja naisten puolesta. Kiitos Herra, että sinä olet voimallinen muuttamaan heidän elämänsä ja annat heille tehtäviä sinun työssäsi!

Vammaisten lasten internaattikoulu
Pietarhovin alueella oli kohteenamme lauantaina päivällä. Siellä meidät otettiin vastaan ystävällisesti, kuten aina. Apulaisrehtori kertoi muutoksesta, että alaluokkien lapset eivät enää ole koululla lauantaisin, paitsi orvot lapset. Heidät ja ryhmä lapsia, joista käytettiin nimitystä henkisesti jälkeen jääneitä, kutsuttiin nyt juhlasaliin meitä kuulemaan. Tätä henkisesti jälkeenjääneisyyttä ei lapsista mielestäni havainnut, vaan meitä oli kuulemassa 28 innokasta, ihanaa lasta.

Susanna kävi opettajan kanssa läpi kummilistamme, jolloin todettiin, että kovin moni kummilapsi oli jättänyt koulun. Suuri osa oli lähtenyt opiskelemaan ammattia, mutta joku oli mennyt naimisiin ja odotti jo vauvaa. Listalle annettiin neljä uutta kummilasta orpojen joukosta, näille Susannalla taisi olla kummit valmiina.

Opettaja kertoi, että lapset käyvät juhlapyhinä läheisessä ortodoksikirkossa ja että sieltä käy nykyisin pappi koululla kerran viikossa. Iloitsimme tästä ja pidimme lapsille oman ”pyhäkoulutuntimme”.

Susanna kävi lastenraamatusta läpi sen, miten Jeesus kutsui kalastajia seuraajikseen ja kohtasi Sakkeuksen. Hän myös haastoi lapset tekemään ainakin yhden hyvän työn päivässä ja yhdessä mietittiin, mitä se merkitsee ympäristölle. Lapset olivat innolla mukana. Arja kertoi omasta isästään ja Taivaan Isästä, Tuula puhui Jumalan kohtaamisesta luonnossa ja kyseli lasten keräharrastuksista. Lapset olivat ihanalla tavalla mukana ja kertoivat kesäpuuhistaan. Paikalla olleet kummilapset saivat kummien lähettämät paketit, kaikille jaettiin makeisia ja muita tuliaisia. Valtavan nallen sai se, jolla oli syntymäpäivä lähimpänä.

Popovkan narkomaanikoti
Ostosten ja ruokailun jälkeen ajettiin Popovkan narkomaanikodille, missä meitä odotti 16 miestä. Kotia oli laajennettu edellisen käynnin jälkeen niin, että sinne mahtuu n. 30 miestä. Laajennusosaan oli valmistunut uusi keittiö, lisää makuutiloja ja kodin vetäjälle Leonidille oma huone. Osa miehistä käy työssä kodin ulkopuolella, mutta kaikki taloudellinen apu on tärkeää.

Kuulimme, että jossain lähistöllä ollaan kunnostamassa uutta narkomaanikotia, mutta ovia ja ikkunoitakaan rakennuksessa ei vielä ole.

Saimme pitää yhdessä miesten kanssa tilaisuuden, jonka uskon ruokkineen meitä kaikkia hengellisesti. Käytettyjen puheenvuorojen jälkeen rukoiltiin yhdessä sairaiden puolesta ja niiden puolesta, jotka olivat lähteneet täältä pois liian aikaisin, nämä jätettiin meille myös esirukouspyyntöinä. Saimme jättää toinen toisemme Jumalan haltuun. On ihana muistaa, että täällä rukoillaan meidän puolestamme myös käyntien välillä.

Kirvun narkomaanikoti
Sunnuntaina saimme Liisan mukaamme ja ajoimme Viipurin kautta vanhaan Suomen Karjalaan, Kirvuun, missä entisen pappilan paikalla on miesten narkomaanikoti ja tällä hetkellä kymmenen asukasta. Ulkona näkyi lehmiä, lampaita ja kanoja. Koti on siis monella tapaa omavarainen, tuliaisina toimme sellaisia ruokatarvikkeita, joita ei itse tuoteta. Naisten kodissa, vähän ylempänä mäellä on tällä hetkellä vain neljä naista. Kaikki kokoonnuimme miesten saliin, jossa osa lattiasta oli peitetty perunoilla. Ne olivat siellä kuivumassa, koska muuta kuivauspaikkaa ei ollut. Tarkoitus on jatkossa rakentaa traktorisuoja, jossa voi myös kuivattaa maan antia ennen kellariin viemistä. Miehet kertoivat, että he olivat saaneet hyvän sadon perunoista, porkkanoista ja punajuurista niin, että niitä on myytykin.

Pidimme tilaisuuden, missä saimme jakaa yhteistä uskoa. Nytkin täällä vallitsi vahva ylistyksen ja rukouksen henki. Yksi tytöistä kertoi, kuinka hän oli antanut pelastaa itsensä vasta viime hetkellä, vaikka tiesikin, mistä apua voi saada. Eräs miehistä kertoi, kuinka hän olisi halunnut elää keskiajalla ritarina, mutta nyt hän saakin olla Jumalan soturi. Oikean tien löytäminen on aina taistelujen takana, mutta täällä vielä vaikeampaa, sillä vihollinen haluaa pitää vahvasti kiinni riippuvuudessa. Uskon löytäminen tuo näkyvän muutoksen tässä taistelussa, sillä Jeesuksella on aina valta yli kaiken vihollisen vallan.

Tilaisuuden jälkeen meille tarjottiin teetä ja voileipiä, saimme kuulla kodin ajankohtaisia kuulumisia. Käytännön hankaluudeksi on osoittautunut sähkölinjojen liian heikko kapasiteetti. Kun täällä hitsataan viljelyssä tarvittavia työkalujen korjauksia, se aiheuttaa sähköjen vilkkumista kylällä muissa kodeissa. Heiltä onkin mennyt yhteinen valituskirje tästä ongelmasta ja tällä hetkellä narkomaanikoti joutuu hitsauttamaan korjaukset muualla. Sähkölinjojen vahvistaminen vaatii 15000 ruplan (n. 350 euron) käynnistämisrahan.
Tämän lisäksi joudutaan maksamaan jotain vielä jatkotöistä, vaikka osa asennuksista onkin jo valmiina.

Meidän jättämämme sadan euron tuki ei tätä kysymystä ratkaise, mutta jätämme sen rukouksin Hänelle, jolla on kaikki kullat ja hopeat. Miehet kiittelivät keväällä Reinolta saatua avustusrahaa, jolla oli ostettu uudet muovit kasvihuoneiden päälle. Nyt iloittiin ennätyssuuresta tomaatti- ja kurkkusadosta!

Paluumatka Suomeen sujui hyvässä säässä ja ilman kommelluksia (myös tullissa). Olimme kiitollisia hyvistä tapaamisista ja varjeluksesta liikenteessä. Enkeleitä on tarvittu erityisesti Viipurin ja Pietarin välisellä tiellä, missä ajetaan kovaa ja rohkeasti ohitellen. Myös Karjalan mutkallisilla teillä, missä on paljon tukkirekkaliikennettä.

Marraskuun matkamme suuntautuu Viroon, Tarton vankilaan ja paikalliseen miesten hoivakotiin , joulukuun matka taas Venäjälle. Matkan jälkeen kuulimme Moskovan päätöksenä, että suomalaiset ryhmät eivät enää pääse itsenäisesti Pietarin vankiloihin muuta kuin jonkun venäläisen ryhmän mukana. Oma ryhmämme päätti, että emme lähde etsimään venäläistä ryhmää, vaan keskitämme käynnit Venäjän puolella kristillisiin narkomaanikoteihin, vammaisten lasten koululle ja muihin vastaaviin kohteisiin. Vankilatyötä teemme toistaiseksi Virossa. Rukoillaan kaikkien näiden tulevien matkojen puolesta ja tällä matkalla kohtaamiemme ihmisten puolesta.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, Pietari Porhova 21. - 23.10.2011

Ryhmässä mukana Meidän autoon astelivat Eeva Halme, Raili Ketola, Milla Rodina, isäni Väinö Krökki ja kuljettaja eli minä, Tarja Kauppinen.

Matkan suunnittelu eli koko ajan, sillä lähtijöitä oli välillä enemmän ja välillä vähemmän. Lopulta päätimme lähteä kahdella autolla, jolloin peräkärryä ei tarvitsisi. Loppujen lopuksi lähtijöitä oli niin paljon, että päätimme ottaa sen kärrynkin, jotta saamme muhkeamman kuorman vietyä avustustavaraa. Toisesta ryhmästä ja sen kohteista kirjoittaa Juha Raussi omassa raportissaan. Meillä oli suunnitelma tavata toisemme ennen rajaa Vaalimaalla. Siellä Juha vaihtoi Pekan autosta autoomme, jotta meillä ei olisi ylimääräistä kuormaa.

Matka jatkui nopsaan tahtiin ja ihme oli sekin, ettei edellämme tullissa ollut mennessä, eikä tullessa yhtään autoa. Pääsimme siis suoraan tullialueelle. Sielläkin kaikki luisti ihmeen nopeaan ja pian jatkoimme matkaa kohti **Valkeasaarta**, jonne oli tarkoitus jättää sekä peräkärry että siinä oleva kuorma. Valkeasaaressa Hilja jo odottikin ja halusi tapansa mukaan tarjota ainakin kahvia. Meillä oli tapamme mukaan kiire, mutta kahvit maltoimme sentään hörpätä. Hilja kertoi elämästään ja Juha rukoili Hiljan asioiden puolesta. Lauloimme ennen lähtöämme laulun: Sinua siunata tahdon. Hilja puhkesi kyyneliin ja halasimme häntä. Paluumatkalla hakisimme peräkärryn ja lupasimme olla pidempään.

Miestenkodin asukas asentamassa lämpöpattereita

Seuraava kohde oli **asunnottomien miesten koti**. Toinen ryhmä ajoi suoraan asunnolle ja meilläkin olisi ollut halu jättää tämä kohde sinä iltana, sillä matka oli ollut pitkä. Ajoin kuitenkin asuntolan pihaan, sillä reittimme meni siitä aivan läheltä. Perille päästyämme huomasimme, että siellä ei ollut valoa, eikä lämpöä. Meiltä oli pyydetty peitteitä, mutta mukana niitä oli vain kolme. Päätimme tyhjentää oman asuntomme peitteistä, sillä voisimme nukkua ilman niitä, sillä meillä oli sentään lämmin. Miehet istuivat tyhjän ruoka-pöydän ympärillä odottamassa meitä. Menin autoon ja hain sieltä kaikki meidän eväskahvit ja teet ja tarjosin ne miehille. Mukaani sieppasin karjalanpiirakoita, ruisleipää ja pipareita.

Selvisi, että he olivat koko kesän tehneet lämpöremonttia ja patterit ja lämpökeskus oli jo paikoillaan, mutta menisi noin viikko, että he saavat lämmön päälle. Sähköt olivat katkenneet, kun he olivat kytkeneet liikaa sähkölaitteita päälle yhtä aikaa. Toivotaan, että he pian saavat lämpöä ja sähköä, sillä ruoan laittaminenkin oli siellä mahdotonta. Huumoria ei kuitenkaan puuttunut, he sanoivat, etteivät tarvitse jääkaappia ruokien säilyttämiseen, vaan tarvitsisivat sitä lähinnä itsensä lämmittämiseen.

Seuraavana aamuna suuntasimme **Gerdinin poikakotiin**. Poikia oli paikalla vain viisi, koska oli siivouspäivä Pietarin alueella. Koululaiset siivosivat koulunsa ympäristöä, työläiset työpaikkansa ympäristöä jne. Istuimme teellä ja kerroimme Taivaallisesta Isästä ja pojasta. Tällä kertaa muusikkona oli vanha konkari Sergei Tsadunin, koska vakio muusikkomme Sergei Odnorob oli joutunut sairaalaan. (Onneksi Eeva, Liisa ja Milla ehtivät käydä häntä siellä katsomassa.) Tsadunin kertoi pojille myös eläneensä lastenkodissa ja että hän tunsi olevansa sukulainen tai läheinen näille pojille.

Iltapäivällä suuntasimme **lasten vastaanottokeskukseen**, olemme kutsuneet sitä myös lasten sairaalaksi, koska sitä se enemmän muistuttaa. Siellä oli kymmenen pientä lasta tilaisuudessamme, kaikki eivät päässeet sinne, koska kolmannessa kerroksessa oli vesirokkoepidemia. Olin päättänyt kokeilla puhua ja piirtää yhtä aikaa, kuten Kylli-täti aikoinaan Suomen televisiossa. Aiheeni oli: ”Sallikaa lasten tulla minun tyköni”. Raili lauloi ja leikitti lapsia ja he olivat täysillä mukana, samoin Sergein laululeikin aikana.

Sunnuntaina Pekan ryhmä suuntasi **Nazijaan**, ja me lähdimme asunnottomien miesten kirkon kautta kohti Valkeasaarta ja kotia. Kirkkoon me jätimme runsaasti ruokaa ja kaikki vaatteet, mitä vielä löysimme miehille asunnoltamme.

Valkeasaaressa söimme yhdessä Hiljan kanssa. Hilja ja Milla muistelivat vaikeita, epäinhimillisiä Stalinin aikoja, jolloin ihmisiä katosi, kun läpeensä musta auto (mustavaris) vei heidät ikuisiksi ajoiksi tietämättömiin. Levasovon (Leväsuo) metsässä on heille muistolehto, missä omaiset käyvät heitä vielä muistelemassa. Vuosina 1937-1954 sinne on surmattu ja haudattu 46771 ihmistä, joista 1300 on Inkerinsuomalaista. Siitäkin ajoimme ohi, mutta lehtoa, emmekä muisto-merkkiä tielle nähneet. Rauha heidän muistolleen.

Tällä kertaa olimme rakkaassa koti Suomessa iltapäivän puolella ja ihmeeltä sekin tuntui, tavallisesti yö on jo pitkällä siinä vaiheessa.

- Tarja Kauppinen -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, Pietari Porhova 21. - 23.10.2011

Lähtövalot syttyivät Tikkurilan asemalla perjantaina 21.10 klo.11. Meitä raiteili ja renkaili sinne Ansku Rauhala, Riikka Rauhala, Heli Karjunen, Andrei Spiridenko ja hänen vaimonsa Elena, Pekka Vauromaa ja Juha Raussi. Matkaa oli pohjustettu muutama viikko, josta tärkeinpänä täysjyvärukiinen rukousleipä. Kokoonpanoon kuului kolme noviisia-Ansku, Riikka ja Juha. Niin he, kuin koko seitsikko lähtivät innolla nokat kohti Venäjää, sinne minne sydän palaa, halajaa viemään evankeliumin ilosanomaa.

Niin Suomen kuin Venäjän tullit mentiin miltei pikakelauksella.Taipaleemme jatkui **Valkeasaareen** suloisen ihanan inkeriläismummon, Hiljan luo. Veimme Hiljalle jaettavaksi ruoka- ja avustustarvikkeita, saimme nauttia vieraanvaraisuudesta teen, suolaisen ja makean kutkuttaessa makuhermoja sekä hiljennyimme rukoukseen.

Illalla saavuimme Pietariin **miestenkodille**. Milla hymyilytti meitä puhumalla venäläisistä kilometreistä ym:ta luovan mielikuvituksen tuottamaa. Muutoinkin huumori kukki koko viikonlopun ajan ilman lannoitteita ja kasteluakin.

Miestenkodin arki näytti Venäjän karuja kasvoja. Heidät oli häädetty edellisestä paikasta miliisin erikoisjoukko-jen toimesta. Paikassa ei ollut sähköjä. Valoa näkyi lupauksessa, toivossa, uskossa sähköistä seuraavalla viikolla. Miehet palelivat. Kiitos Herran, kiitos lahjoit-tajien, saimme viedä kirjaimellisesti lämpöä peittojen ja huopien välityksellä, Jumalan rakkautta.Tutustuimme paikkaan, keskusteltiin tarpeista ja oltiin rukouksessa.

Porhovan narkomaanikodin johtaja toivottaa ryhmämme tervetulleeksi asukkaiden itse rakentamaan taloon

Myöhäisehtoolla saavuimme turvallisesti Tarjan kyydissä Pietarin asunnollemme. Asetuimme taloksi,

Porhovan narkomaanikodin johtaja taustanaan tontti, jolle suunnitellaan rakennettavaksi kirkko

söimme iltapalaa, iltatoimet ja Nukku-Matin seuraan.

Muutaman tunnin yöunien jälkeen hyvästelimme unihiekat. Aamukuudelta meitä kutsui 280 kilometrin taival **Porhovaan**. Matkaan lähtuivät Anski, Riikka, Heli, Andrei, Pekka, Juha ja meidän ihana maskottilapsemme, Andrein ystävän 10-vuotias tyttö. Hän täytti matkaa rakkaudella, lämmöllä ja ilolla.

”Navigaattorina” toimi Porhovan narkomaanikodin johtaja ajaen edellämme. Pietarin suuruutta kuvaa hyvin se, että meiltä meni kolme tuntia ruuhkavapaanakin aikana ennen kuin olimme Pietarin ulkopuolellla. Positiivista ihmettelyä herätti myös useiden tuhansien ihmisten jonot aamukahdeksalta kirkkoon.

Rengas hajosi autosta matkan varrella.Pekka otti esimerkillisen lungisti tilanteen. Vitsailun lomassa miehet hoitivat korjauksen sutjakkaasti lukuunottamatta Juhaa, joka lähti ruutuhyppimään,leikkimään maskotin ja naisten kanssa.

Iltapäivällä saavuimme 11400 asukkaan Porhovan, joka sijaitsee Pihkovan alueella. Aleksanteri Nevalainen perusti sen vuonna 1239 Novgorodin rajalinnoitukseksi. Meidän askeleet veivät autosta hyväkuntoiseen, viihtyisään narkomaanikotiin. Tutustuimme paikkaan ja eläimiin. Vastaanotto oli taas mitä lämpimin, mitä vieraanvaraisin keittolounaineen, teekupposten ääressä tutustumisineen.

Kiitollisin, ravituin mielin ja vatsoin lähdimme idylliseen, pieneen **kotikirkkoon**. Tilaisuus alkoi venäläisten veljiemme koskettavilla ylistyslauluilla, rukouksella. Tuntui niin hyvälle saada kokea olevamme yhdessä kotimatkalla Herramme, Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen luo.

Nykyisen kotikirkon edustalla

Kokous jatkui palavin, sydän verellä tullein todistuksin. Omaa elämäänsä sanoittivat Heli, Ansku, Riikka ja Juha. Pekalla meni käsikirjoitus uusiksi kuultuaan todistukset. Hänen todistuksesta ja opetuksesta jäi erityisesti mieleen puhe synnistä:”Kuinka helppoa meidän onkaan puhua synnistä ennen uskonelämää ja kuinka se vaikeutuukaan otettuamme vastaan Jeesuksen elämäämme”. Toiseksi jäi pohdituttamaan luottamus Jumalan huolenpitoon. Pekka toi esimerkkinä: ”Miksi etsimme aina omaa etuamme. Emmekö luota Jumalan huolenpitoon?”

Lopuksi, ennen rukousta ja Herran siunausta, tulkkimme Andrei hehkui todistaessaan palavasti elämästään Kokous oli voideltu, kiitos Herran. Venäläiset veljemme ihmettelivät kuultuaan todistuksemme, miten paljon meillä on ongelmia Suomessa.Yhtä veljeä puhutteli Juhan kuvaus siitä, ettei Jumala ole vaatinut häntä palvelemaan, vaan Jumala on tehnyt ajallaan työtä, kasvattanut, eheyttänyt, valmistanut, varustanut. Niin Venäjän veljemme kuin me tulimme kosketetuiksi, siunatuiksi tiilaisuudesta. Odotamme, suunnittelemme uutta kohtaamista. Lisäksi 80 kilometrin päässä on naisten narkomaanikoti, jonne meitä olisi toivottu.Tällä kertaa se ei onnistunut aikataulullisista syistä. Rukousaiheeksi jätimme nämä molemmat kohteet.

Ilta taas hämärtyi. Kiitollisin mielin lähdimme kohti Pietarin kotiamme. Helillä odotutti juhlapäivä, joten menimme Pekan mainiosta vinkityksestä ostamaan täytekakun ja vähän tuliaismakeisia kotikonnuille yhden aikaan yöllä paikallisesta, suuresta tavaratalosta Pietarissa. Näky, kokemus oli jotenkin epätodellinen. Pietari sykkii yölläkin. Siinäkin tavaratalossa työskenteli parikymmentä ihmistä yöllä, ja asiakkaitakin riittti. Hassulta tuntui myös nähdä ”meno päällä”-olevan ambulanssin odottavan liikennevalojen vaihtumista. Kotiruutuun saavuimme kahden kieppeillä. Helin kunniaksi nautittiin täytekakkukahvit, yöpalaa ja unipurjehdukselle noin puoli kolmen vesillä.

Sunnuntai-aamu valkeni lämpimänä, aurinkoisena hyvin nukutun yön jälkeen. Pekka touhusi taas aamuaikaisesta kuin nuori poika mm. hakien auton parkkipaikalta. Uusi armon päivä käynnistyi aamupalalla ja pakkaamisella.Yhdeksän korvilla matka eteni hakemaan ihanan huumorintajuista, värikästä, sydämellistä, eläväistä tulkkiamme, Liisaa. Matka sujui mukavasti kohti **Nazijan lastenkotia**, jossa meitä odotti 30 huostaanotettua 7-16-vuotiasta lasta ja henkilökunta.

Ennen matkaa Pekka pyysi Anskua ja Riikkaa suunnittelemaan lastenkotiohjelmaa. Pohjustustyö oli mainiosti rakennettu. Jatkoimme autossa koko joukon voimin ohjelman palikoimista, rukousta ja evästä. Saavuttuamme meitä odotti lämmin,sydämellinen vastaanotto teehetken kera. Niin Pekan kertomana kuin keskusteluissa henkilökunnan kanssa kirkastui kasvatuksen, olosuhteiden parantuneen merkittävähkösti lastenkodeissa viime vuosien aikana. Sen saattoi aistia tässäkin paikassa.

Pidimme kokouksen, jossa venäläinen muusikko-ystävämme lauloi ja soitti vangitsevasti kitaraa. Raili kertoi selkeästi, lempeästi sanoin ja kuvin synnistä, Jumalasta. Juha todisti omista koulupeloistaan, jännityksestä, Isän Jumalan rakkaudesta, joka ei hylkää milloinkaan. Jumala haluaa vain meidän parasta. Hän rakastaa riippumatta siitä oko isämme tai äitimme läsnä elämässä, rakastavatpa he meitä tai ei. Voimme kääntyä aina Jumalan puoleen kaikissa asioissa. Se linja ei ole milloinkaan varattu eikä muutoinkaan kiireinen.

Seuraavaksi Ansku ja Riikka johdattivat meidät näytelmään viisi leipää ja kaksi kalaa sanoin ja upeasti dramatisoiden. Juha siunasi Jeesuksena leivät ja kalat. Pekan kuningasajatuksena leivät ja kalat muuttuivat suklaiksi ja mehuiksi korissa, josta jaoimme ne lapsille. Ja niitä jäi ylikin niin kuin Ison Kirjan ruokkimisihmeessäkin.

Jaoimme lisäksi lahjat niille lapsille, joilla on tulevan kahden kuukauden aikana syntymäpäivät.Tilaisuuden jälkeen tutustuimme käsityöluokkaan, leikimme lasten kanssa, rakastimme heitä niin kuin Jumalakin on meitä rakastanut. Ansku ja Riikka kertoivat pitäessään lapsia sylissä, kuinka he janosivatkaan sylin lämpöä ja olisivat halunneet jäädä siihen. Lapsille jäi eleiden ja puheiden perusteella käynnistämme positiivinen kokemus. Puolin ja toisin sydämiimme jäi varmasti asustelemaan kiitollisuus, kokemus Jumalan rakkaudesta, kaipuu, jälleenkohtamisen odotus, toivo.

Kotimatkalla pidimme lyhyen, puolilentävän lounastauon autossa. Kilometrit taittuivat reippaasti Pekan ja Riikan palvellessa kuskeina. Paluutullit menivät menomatkan malliin pikakelauksella.

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, Pietari Porhova 21. - 23.10.2011

Tikkurilaan saavuimme puoli yhdeksän maisemaan. Jokainen Jumalan soturi koki matkan siunatun antoisana. Siitä hedelmäkorista on riittänyt ja tulee riittämään ammennettavaa.

Hänen pyhä nimensä nyt, aina ja iankaikkisesta iankaikkiseen. Amen.

- JuhaRaussi -

Ryhmä haluaa antaa erityiskiitokset matkanjohtajille Pekalle ja Eevalle, jotka johtivat ja johdattivat esimerkillisesti joukkojaan. Ihmettelimme kuinka väsymättömästi, uskollisesti, langat mainiosti sormissaan pitäen he toimivat. Eikä ryhmän nuorempi polvi voinut olla hämmästelemättä sitä intoa, paloa, jaksamista, mikä loisti elämää pitempään taivaltaneiden olemuksesta, kasvoilta. Kolmas erityiskiitos Railille, joka hoiti upeasti, väsymättömästi muonapuolen. Ja ennen kaikkea kiitos, kunnia ja ylistys kaikuu ja kuuluu Taivaalliselle Isällemme Herralle Jeesukselle Kristukselle matkan antimista ja siitä, mitä Hän on tehnyt ja jää tekemään niin Venäjän veljissämme ja sisarissamme niin kuin meissäkin. Rukousristeilkäämme kunnes jälleen kohdataan. Ylistetty olkoon

Porhovassa Pekka, Heli, Riikka, Juha, Andrei, Iljan tytär, Zenja ja Ilja

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä FI89 5297 0020 0926 57

Ukrainan lapsityö FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on myöntänyt 11.6.2010 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POHADno/2010/1732 ajalle 1.7.2010 - 31.12.2011 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön Venäjällä vuosien 2010 - 2012 aikana

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi